

Babylon je písnička, kterou mám od **Mošen** asi zafixovanou nejvíce, je už obstarožní, ale protože ji máme i v playlistu Countryradia a hrajeme ji, stala se pro mě jakýmsi symbolem Mošen. A tak jsem byl trochu zaskočen jakoby mdlým a upozaděným projevem skupiny na jejich albu

Kdyby zítra... Poučen od Žofky

Kabelkové jsem ale ani zde nedal na první dojem a ten druhý už byl lepší: komorní vícehlasá preciznost. Nicméně dojem jistě unylosti přetrval až do deváté písničky včetně. Jakoby Mošny nejely naplno, až vtipná

E

va ta má velký pyrit

jakoby album rozsvítila a i následující

Žár

tuto atmosféru udržel. A třetí živá píseň na albu se jmenuje

Poslední leč

(a je předposlední) Ale „Eva“ měla album otevírat. Evidentně tedy Mošným svědčí už od základu výraznější materiál, na kterém se mohou projevit a který je inspiruje. Hudba komornější jakoby Mošny uspávala a uspávají pak i své posluchače.

To je asi jediná podstatná závada alba – ony totiž písničky svou podstatou uspávací a uklidňovací nejsou a zasloužily by si, aby se do nich interpret více „opřel“. Jakoby srovnávají „drive“ spirituálů a gospelů do roviny se zbývajícím repertoárem, a to je trošku škoda. Větší „rozkolísanost“ pomyslného grafu kontrastu jednotlivých písní by prostě neškodila. Jinak ale Mošny na celém albu prokazují citlivý a kultivovaný, trochu konzervativní přístup k hudebnímu materiálu, plně mu slouží a neexhibují na něm. Vícehlasy se příjemně proplétají a hudební nástroje tak mohou hrát jen vysloveně okrajovou úlohu (což je v tomto případě klad). Témata písní (až na Evu a pyrit) se drží okruhu, který je pro spirituály a gospels obvyklý a nepokoušejí se šokovat nějakou aktualizací témat.

Mošny natočily sympatickou, mírně nadprůměrnou desku, která může vcelku reprezentativně představovat žánr, leč takový ten náboj, pro který se o desce uvažuje při různých výročních hodnoceních, tak ten mezi jednotlivými písněmi (zatím) nepřeskočil.

{desky 675}